

DE ISRAEL REIS

In december 1987 kwam op mijn polikliniek een joodse vrouw. Zij had mijn naam al sinds 11 jaar in haar agenda staan maar kwam er niet toe om mij te bezoeken. Haar voorgeschiedenis leerde dat zij afkomstig was van een voornaam oud joods geslacht dat terugging tot in de 16e eeuw. De leden van deze stam stierven over het algemeen rond het 30e jaar, vaak aan bloedingen. Zij was met haar 45 jaar de langstlevende van de stamboom. Zij kon dit presteren als medicus en door goed op haar leefwijze te letten.

Toen zij drie weken oud was werd haar moeder door de Duitsers vermoord. Zij kon zich dit nog levendig herinneren. Ze had uitgebreide gezondheidsklachten, voedselallergie en chemische intolerantie. Ze vond diesel uitlaatgasgeur walgelijk en was extreem bang voor LPG.

Ze was lichamelijk en geestelijk uitgeput. Op basis van haar klachten dacht ik aan een bijzonder hoge begaafdheid waarbij het zenuwstelsel van slag was door de toegenomen milieubelasting met chemicaliën naast een voedingsallergie.

Patiënte bleek inderdaad intuïtief begaafd te zijn, had een bijzonder scherpe intuïtie en kon zichzelf zien op een afstand van drie meter. Er werd een gevoeligheidstest verricht met een luchtmonster van dieseluitlaatgassen. Ze werd er ziek van. Op basis van haar intuïtieve begaafdheid werd een neutralisatiedosis van D16 en D24 door haar als geneeskrachtige verdunning aangegeven. Bij controle hiervan bleken deze verdunningen inderdaad te helpen.

Ik verloor haar daarna gedurende een jaar uit het oog tot november 1988. Er werd mij toen gevraagd of ik haar van het Mont Sinai Hospitaal in Toronto kon overnemen. Men kon haar daar niet genezen.

Zij verbleef van 8 tot 15 november 1988 in het Willem Alexander Ziekenhuis te 's Hertogenbosch.

Op een avond kwam ik haar kamer binnen. Er was een gespannen sfeer aanwezig. Zij was bijzonder onrustig. Het bleek de datum van de "Kristalnacht" te zijn. Zij had vele telefoontjes ontvangen en ook bericht dat de zoon van Rost van Tonningen haar zou komen bezoeken. Zij deelde mij mede dat op een dag als deze het gehele joodse volk geestelijk pijn leed en weer de juk van het verleden op zich voelde drukken. Het joodse verleden van de Tweede Wereldoorlog kwam ter sprake. Zij deelde mij mede dat ze een geheim had, dat ze dat met Rabbijn Soetendorp besproken had, maar dat geen van beiden wisten hoe dit in de publiciteit gebracht moest worden. Ze had verschillende berekeningen gemaakt van de opgave van het aantal joden die in de gaskamers waren omgekomen en de hoeveelheid gifgas die door de Duitsers geproduceerd was. Bij alle berekeningen die zij had gemaakt bleek telkens weer dat de hoeveelheid gas die de Duitsers geproduceerd hadden niet voldoende was om de giftigheidgraad te bereiken om een mens te kunnen doden. Ik antwoordde haar hierop dat dit mij helemaal niet verbaasde dat deze berekening niet klopte. Ik zei tegen haar: "Beste M., ik heb niet zoveel gifgas nodig om jou te doden, daar je al zo ziek wordt van de normale concentratie van dieseluitlaatgassen. Indien het waar is wat men tegen mij gezegd heeft, n.l. dat het joodse volk bijzonder intelligent is en mochten meerdere stammen inderdaad zo gevoelig en intelligent zijn als jij, dan komen vandaar problemen naar boven.

Ten eerste: normale concentraties van chemicaliën roepen dan reeds vergiftigingsverschijnselen op, het gevoel en verdriet wordt intenser ervaren dan bij anderen die daar last van hebben en het grootste juk dat op de schouders rust. Alles waar je aan denkt en celebreert, komt op je af. Waarom vieren jullie nog steeds dat jullie vervolgd werden door de Duitsers? Weet je dan niet dat dit tot gevolg heeft dat je nog steeds vervolgd wordt en vervolgd zult worden?

Men herdenkt de mensen die door het gifgas om het leven zijn gekomen in het openbaar. Kijk wat er nu in Israël gebeurt! Je voelt de hete adem van de Palestijnen in je nek en denkt dat het gifgas is, terwijl het slechts het gehijg en gezucht van de Palestijn is die naast je wil wonen en daarvoor moet zwoegen en strijden. Wat jullie moeten doen is je concentreren op de Liefde naar de ander toe en de rust in het land zal wederkeren".

Na een paar gesprekken met haar te hebben gehad zei ze op gegeven ogenblik: "Ik zie het al, ik zie U in Tel Aviv". Ik antwoordde haar dat ik totaal geen reden zag waarom ik naar Israël zou gaan. Ik had daar niets te zoeken. En toch zal ik U zien in Tel Aviv zei ze nogmaals. Ik verloor haar in december 1988 weer uit het oog.

In november 1989 zou er een congres over reumatologie gehouden worden in Tel Aviv. Men vroeg of ik daar heen wilde gaan. Ik had er geen zin in. In september 1989 belde Dr. V. mij op. Hij was ondervoorzitter van het congres, doch kon niet gaan. Hij vroeg of ik hem tijdens het congres kon vervangen en ook een voordracht kon houden. Ik zei tegen hem dat ik dat wel wilde indien Dr. M. uit Israël mij zou berichten dat hij met het covoorzitterschap en de voordracht akkoord zou gaan. Dit werd per telex bevestigd en haastje-ropje werd de reis georganiseerd. Ik had geboekt voor de vlucht van El Al en heb het dus geweten. Driemaal een kruisverhoor over wat ik wel in Israël had te zoeken, wie de bagage had ingepakt, of deze tussentijds nog door iemand anders was gedragen en waar ik geboren was (Indonesië).

De vlucht verliep voorspoedig. In het vliegtuig kwam ik nog twee Nederlands sprekende dames tegen. Ik dacht dat zij op vakantie naar Israël gingen. Het waren echter twee dames die in Amsterdam op vakantie waren geweest en weer terug gingen naar Israël. Ze hadden vroeger in Nederland gewoond. De ontvangst op de luchthaven was goed. Rijdend over de snelwegen dacht ik: "Waarom zijn de aanwijzingen alleen in het Hebreeuws en sporadisch in het Latijns schrift geschreven?" Daar had je weer het "onder ons zijn".

Het Hilton Hotel was mooi gelegen aan het strand en ademde een aparte sfeer. Je moest je weg zoeken tussen de dicht op elkaar geparkeerde auto's. Het deed me beseffen dat Israël inderdaad een klein landje is. Het covoorzitter van de conferentie liep enigszins spaak. De voordracht die normaliter één uur duurt moest volgens planning ingekort worden tot 10 minuten maar uiteindelijk kon ik toch een half uur spreken.

Tijdens de avondwandeling op de tweede dag viel het mij op dat er zo weinig mensen aan het wandelen waren. Och ja, hier wordt gewerkt en 's avonds wil men gewoon fijn thuis zijn. Wat een verschil met het westen.

Terugkomende van de wandeling en op naar het "open huis"-gebeuren op de zevende etage van het Hilton Hotel. Bij Dr. M. bleek ik één van de laatste gasten te zijn. Dr. M. vroeg mij wat ik van Israël vond. Ik zei hem dat het tijd werd dat Israël zijn derde tempel bouwde. Hij keek me verrast aan, gaf me een stomp op de borst en hief zijn handen daarna in de hoogte als uiting van blijdschap.

Hij draaide zich daarna echter om en zei: "Er is echter een probleem. Men zegt dat de tempel uit de hemel neer zal dalen en verder onverwoestbaar zal zijn". Dat zette mij weer aan het denken. Tijdens de tocht langs Caesarea, Akko en Haifa kreeg ik een ingeving, n.l. niet dat de tempel onverwoestbaar zou zijn, maar dat hij niet verwoest zou worden. Wat moet je dan doen? M.i. zou je alle fundamentalisten van de godsdiensten die ontsproten zijn aan het joods geloof een plaatsje in de tempel moeten gunnen. Zij die geloof meer kunnen relativiseren, kunnen gezamenlijk in het cirkelvormige midden van de tempel mediteren en de Heer celebreren op kussens of matjes. Je bent dan goed geaard. Geen stoelen of banken. Dit zou niveauverschillen teweeg brengen en ook haat en nijd. De vorm die de tempel dan zou moeten hebben zou die van een ster moeten zijn. De fundamentalisten krijgen ruimte in een van de punten van de ster met een poort naar het midden.

Rond het meer van Galilea werden de plaatsen bezocht waar Jezus Christus was geweest en had gepredikt. O.a. werd ook de plaats bezocht waar hij de Bergrede had afgestoken. Deze rede heeft mij vaker geboeid en bracht mij op de gedachte dat "de twee vissen en vijf broden" een gave zouden kunnen zijn die ieder mens bezit. De gaven die je hebt moet je uitdelen. Daar word je rijk van en je krijgt er erg veel voor terug. Tijdens de ritten viel het verschil op tussen de nederzettingen van de joden, de Arabieren en de Palestijnen. Indien men graag in onrust, jaloezie en nijd wil blij ven leven

dan moet men vooral dit verschil blijven handhaven. Rijdend richting Jeruzalem kwam mij ter ore dat er in Jeruzalem drie weken geleden een congres bijeen was geweest over de joodse identiteit. Mijn mond viel open van verbazing. Weten ze na zo'n 2000 jaar dan nog niet wat hun identiteit is? Het is toch hun geest van het "joods-zijn". Zij die deze sterke mentaliteit niet hebben gehouden zijn in de loop der eeuwen opgegaan in de lokale gemeenschap van de staat waar zij woonden. Aan de cultuur kun je het niet ophangen. Met de afkomst van zo'n 150 naties moet je het hebben van de eenheid van de geest. Dat kun je in het midden van de tempel celebreren.

De tocht door Judea was verrassend. Wat een kale, dorre vlakte en heuvels. Waar zijn de bomen, waar zijn de struiken, waar zijn de grassprietjes gebleven. Regent het hier wel eens? En opeens zie je dan Jeruzalem. Een hele gewaarwording om zo'n immens grote stad midden in de woestijn te zien. De nachtelijke tocht op vrijdag tijdens de sabbat was een belevens. Stille wegen. Het leek wel op de olie crisis dagen in het westen tijdens de Jom Kippoer Oorlog. De wandeling "Jerusalem by night" was machtig mooi en indrukwekkend. Vooral de stadsmuur. De volgende ochtend werd nogmaals een wandeling gemaakt in de oude stad. Bij de Klaagmuur aangekomen zag ik twee rabbi's met elkaar in gesprek. Ik deed een kalotje op en benaderde hen met de vraag wanneer zij dachten de derde tempel te bouwen. De ene maakte naar de andere het gebaar van: "zie je wel, weer iemand die dat vraagt!" Het was iemand van een orthodoxe joodse beweging. Hij vertelde mij dat er verschillende problemen waren. Ten eerste zou geen enkele jood er aan denken om de heuvel op te gaan. De plaats moest eerst geheiligd worden. Ten tweede waren er enkele politieke problemen die eerst opgelost moesten worden en voorts was het probleem dat de tempel onverwoestbaar moest zijn. "En dat het uit de hemel moest komen dan?", zei ik tegen hem, nee, nee, dat was niet waar. Enkele hadden dat wel geopperd, maar dat stond nergens. Hij was overigens wel verrast door mijn belangstelling en zei dat ik bij hem op bezoek kon komen om allerlei video's te zien over het Jodendom en allerlei geschriften in te zien die hij in zijn bibliotheek verzameld had. Ik moest echter met de groep mee.

We gingen de heuvel op naar de plaats waar de tempel had gestaan. Er stonden daar twee moskeeën. Eén met een gouden koepel en een andere, weinig sierlijk, (beton) uitzijnde Moskee. Waar zou de derde tempel geprojecteerd kunnen worden?

De moskee met de gouden koepel zou moeten blijven bestaan. De andere zou deels plaats kunnen maken en opgenomen kunnen worden in de nieuwe tempel. Het hele beeld van een mooie symmetrische, stervormige tempel leek in eerste instantie niet realiseerbaar te zijn. Misschien in overleg wel!

De tocht ging verder langs de Via Dolorosa en eindigde in de kerk die gebouwd was over de grafkelder waar Jezus Christus in zou hebben gelegen. De gidsen vertelden dat de sleutel van de kerk beheerd werd door een Islamitische familie. Dit kwam doordat de verschillende Christelijke geloven elkaar zaten te betwisten over wie de sleutel in zijn bezit mocht hebben.

Daarna ging het per bus naar Bethlehem naar de grot van de geboorte van Jezus Christus en de daarbij behorende kerken. Ik schrok van de materiële weergave van wat eertijds was gebeurd en hoe het nu gevierd wordt.

Voorts lieten de gidsen de Santa Catharina Kerk zien. Het is de enige kerk die door de Islam niet verwoest was. Men dacht dat het kwam door de fresco's van de Drie Koningen ter plaatse. Zij leken op bekenden uit Perzië en derhalve werd de kerk niet verwoest. Hé, dacht ik bij mezelf, hetgeen ik in gedachten had was zo gek nog niet. Laat iedereen zich in de tempel herkennen en zie, de tempel zal niet verwoest worden.

De nacht voor mijn terugkeer naar Nederland, in het Jeruzalem Renaissance Hotel, kreeg ik een droom. Liggend gleed ik met een sneltreinvaart in het niets. Tijdens de tocht schoten uit mijn lichaam

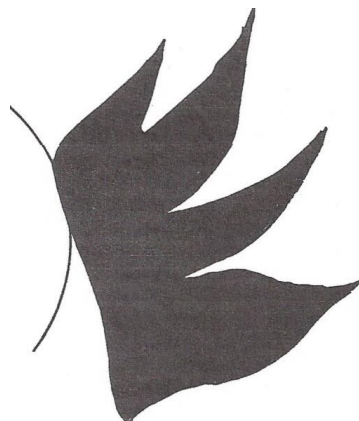
energiestralen en vormden een vlam met .tongen van een bepaalde kleur en vorm . Het was echter dusdanig griezelig dat 'ik ,besloot om deze droom-waak toestand af te breken. Ik werd volledig wakker en viel weer in slaap. Ik kreeg weer hetzelfde gevoel van het liggen op de band en dacht bij mezelf : "Even de droom afremmen om te zien wat er precies gaande is". De band stond stil, ik zag een jongeling naast me staan met een kalotje op en met iets in zijn hand. Ik wist niet wat dat zou kunnen zijn. Daar de band niet weer in beweging kwam, zei ik tegen hem: "Waar zit je op te wachten? Ga nou door met wat je moet doen, anders heb je voor niets zo'n 2000 jaar gewacht". Ik werd toen wakker en wist dat ik mijn gedachtegang op papier moest zetten.

We werden de volgende ochtend om 5.45 uur van het hotel afgehaald en reden naar het Ben Goerion vliegveld. Na dezelfde veiligheidsroutinehandelingen liep ik van de luchthaven naar het vliegtuig, keek omhoog, zag de mooie strakke blauwe lucht met een paar wolken. Daarna viel mijn oog op het El Al vliegtuig en ik dacht: "Het zal toch niet waar zijn, het zal toch niet waar zijn; is dit de moderne versie van de strijdswagen met de vleugels waarmee Eliah in de wolken verdween". Als dit zo is leven wij dan tegenwoordig niet veel dichter bij de, Heer dan wij ooit hebben vermoed?

Tijdens de vlucht bleef ik doordenken in termen van de bijbel. Waarom was de tweede tempel door de Romeinen verwoest? En de Islamieten, die alle beelden en tempels daarna verwoestten? Hé, wacht even wat had Mozes over het Gouden Kalf gezegd? We mochten geen goden aanbidden.

Het is dus prettig geweest dat de Islam tijdens de afwezigheid van de joden in Palestina het "thuis" beelden vrij hebben gehouden. Zou de tweede tempel verwoest zijn om de joden een gedwongen missie te laten ondergaan gedurende 2000 jaren om na te gaan hoe de Heer in andere landen en bij andere volkeren vereerd werd. En nu met de verandering der tijden iedereen weer naar huis terugkeert? Hoe zou in Bijbelse termen en zegswijzen de geschiedenis van de joden tijdens de Tweede Wereld Oorlog beschreven kunnen zijn? Adolf Hitler was een jood. Juffrouw Hitler had een affaire met een Rotschild. Volgens mijn overleden broer die geschiedenisleraar was, had Theodor Herzl in de jaren 1800 reeds het zionisme verder gestalte gegeven, maar daar werd vrij weinig gehoor aan gegeven gezien het schamele aantal joden, n.b. van Russische afkomst, die naar Palestina terug waren gekeerd. Was het zo dat de joden "vernietigd" moesten worden of moest Adolf Hitler ze met harde hand en gesel van de vlees- en vetpotten van Europa wegjagen (zie het boek Daniël) terug naar huis opdat zij op tijd thuis zouden zijn voor het aanbreken van de Nieuwe Tijd, waarbij de volkeren hun eigen bewustzijn zouden krijgen? Ze zouden later met geen mogelijkheid Palestina meer kunnen veroveren. Met de intelligentie en knowhow die ze mee naar huis hebben genomen en wetende over het bestaan van de zeven gaven zouden ze een en ander met hun burens kunnen delen, zoals Abraham en de schoonheid Sarah. Indien dit zou geschieden met de kracht van de intuïtieve begaafdheid van het joods en Israëliësch volk dat de Liefde uitstraalt naar de burens, dan zal het er toe leiden dat Egypte de Sinai aan hen schenkt om het joods en Palestijns probleem op te lossen.

J.R. Tisscher.

Dit was het teken dat ik zag →